

บทที่ ๑

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ปัญหาการศึกษาได้รับความสนใจมากขึ้น เป็นลำดับจากคนทุกวงการ ทั้งนี้ เพราะการศึกษาเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคน และการพัฒนากำลังคนเป็นรากฐานในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวัฒนธรรม แต่การที่ระบบการศึกษาจะปฏิบัติหน้าที่นั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลตามเป้าหมายของการพัฒนาประเทศนั้นต้องเป็น การศึกษาที่มีคุณภาพดี และเทคนิคที่จะช่วยให้แนวทางพัฒนาคุณภาพการศึกษาได้เป็นอย่างดี ก็คือ การวิจัย

การวิจัยเป็นขบวนการแสวงหาคำความจริง และการแก้ปัญหาด้วยวิธีวิทยาศาสตร์ (วีระยุทธ วิเชียรโชติ ๒๕๑๓ : ๓) มีการวิเคราะห์ปัญหาอย่างเป็นระบบ ผลการวิจัยจะเชื่อถือได้มากน้อยเพียงไร ขึ้นอยู่กับคุณภาพของข้อมูล เป็นสำคัญ คุณภาพของ ข้อมูลนั้นขึ้นอยู่กับคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล (สงบ ลักษณะ ๒๕๒๔ : ๖) เครื่องมือแต่ละชนิดมีคุณลักษณะ เฉพาะแตกต่างกัน ทั้งมีความเหมาะสมในการ เก็บรวบรวมข้อมูลแต่ละชนิดไม่เหมือนกัน ดังนั้นในการเลือกใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวม ข้อมูลในการวิจัยนั้น นักวิจัยต้องศึกษาถึงลักษณะเฉพาะของเครื่องมือ ข้อดีและข้อบกพร่อง ของการใช้เครื่องมือด้วย

การวัดเป็นการกำหนดค่า เติชให้กับสิ่งของหรือเหตุการณ์ตามกฎเกณฑ์หรือ ชุดของกฎเกณฑ์ (Steven ๑๙๕๑ : ๕) การวัดแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ การวัดทางกายภาพ หรือการวัดพฤติกรรมโดยวิธีปรนัย และการวัดทางจิตวิทยาหรือ การวัดพฤติกรรมโดยวิธีอัตนัย (ชัยพร วิชชาวสุ ๒๕๒๒ : ๕๘) การวัดทัศนคติเป็นการวัด

ทางจิตวิทยาหรือการวัดพฤติกรรมโดยวิธีอันดับอย่างหนึ่ง โดยพยายามกำหนดตัวเลขให้กับพฤติกรรมโดยอาศัยความรู้สึกเป็นกฎเกณฑ์ การกำหนดค่าตอบหรือตัวเลขมิได้มีกฎเกณฑ์ตามที่ตั้งไว้ ให้เป็นไปตามความรู้สึกของผู้ตั้งเกณฑ์แต่ละคน ไม่มีการถือว่าตอบผิดหรือตอบถูกแต่อย่างใด นักจิตวิทยาพยายามกำหนดตัวเลขให้กับความเหมาะสมของคนตามกฎเกณฑ์สำหรับ เชื่อมโยงกับการกำหนดตัวเลขและทัศนคติของบุคคลต่อที่หมายในคำถาม เมื่อทัศนคติเป็นสิ่งสมมุติ หรือตัวแปรที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในมากกว่าที่ปรากฏออกมาให้เห็น (Green ๑๙๕๘ : ๓๓๙ การวัดทัศนคติประกอบด้วยการประเมินการตอบสนองของแต่ละบุคคลต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ มักจะออกมาในรูปของข้อความหรือข้อกระทงเกี่ยวกับที่หมาย ทัศนคติที่แต่ละคนจะตอบสนองโดยเฉพาะการแบ่ง "เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย" ค่าที่กำหนดให้กับการตอบสนองของแต่ละคน เมื่อตอบข้อกระทงเหล่านั้น เรียกว่า ค่าของข้อกระทง (Item Score) และเป็นตัวเลขที่แสดงความเป็นตัวแทนของตำแหน่งของตัวแปรทัศนคติที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน ให้อุณหภูมิของกระทงที่มีค่าคะแนนในข้อกระทงเป็นมาตรทัศนคติ นักจิตวิทยาหลายคนพยายามใช้ผลรวมของค่าของคะแนน เป็นค่าของทัศนคติต่อที่หมาย จึงได้มีการพยายามสร้างเครื่องมือชนิดหนึ่งเพื่อใช้สำหรับวัดตัวแปรทัศนคติที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน และให้ชื่อเครื่องมือชนิดนี้ว่า มาตรวัดทัศนคติ หรือ แบบวัดทัศนคติ

นักจิตวิทยาได้พัฒนาวิธีและมาตรในการวัดทัศนคติมาตั้งแต่สมัยเริ่มต้นที่มีความสนใจในการศึกษาเรื่องทัศนคติ ความจริงแล้วการวัดทัศนคติทำได้หลายวิธี เช่น การสัมภาษณ์ โดยมีการเตรียมคำถามไว้ล่วงหน้า การใช้แบบสอบถามแบบปลายเปิด หรือแบบสอบถามแบบปลายปิด หรือการสังเกตจากพฤติกรรมจริง ๆ โดยไม่ให้ผู้ถูกตั้งเกตุรู้ตัว ต่อมาได้พัฒนามาตรสำหรับใช้วัดทัศนคติ มาตรวัดทัศนคติเริ่มจากมาตรการลงความเห็น (A priori scale) โดยใช้วิธีการทำนองเกี่ยวกับการร่างจุดยืนนำเสนอในที่ประชุม แล้วลงมติ (Vote) การลงมติดังกล่าวมี ๒ นัย คือ เห็นด้วยกับไม่เห็นด้วย การกระทำดังกล่าวเป็นเพียงกระทำขั้น ๆ เพื่อหาความแน่ใจในการตอบให้แน่ชัดไปกว่าเดิมเท่านั้น ทั้งนี้มีใ้หมายถึงว่า แต่ละแนวคำตอบดังกล่าวจะเป็นแนวคำตอบที่ได้พิจารณาว่าเป็นมาตรวัดทัศนคติที่มีอันตรภาคในช่วงที่เท่า ๆ กัน (Equal Intervals in the scales) เพียงแค่อุณหภูมิ ๆ ว่าจะเป็นอย่างนั้น เฮอร์สโตน (Thurstone ๑๙๒๗ - ๑๙๒๘)

ได้นำเสนอแนวคิดและขั้นตอนการลงความเห็น โดยวิธีการให้ผู้ตัดสินพิจารณาเปรียบเทียบ
 ข้อคำถามโดยแบ่งช่วงของความรู้สึกต่าง ๆ เป็นช่วง ๆ หรือเป็นอันตรภาค (Interval)
 ที่เท่า ๆ กันอย่างเห็นได้ชัด และให้บุคคลอื่นช่วยตัดสินคุณค่าต่าง ๆ บรรจุแต่ละช่วงโดย
 พิจารณาคำสำคัญความเห็นชอบบ่อยมากหรือน้อย ซึ่งเซอร์สโตนและเซฟไฟด์แบ่งออกเป็น
 ๑๑ ช่วงเท่า ๆ กัน พร้อมกันนั้นก็ได้กำหนดค่านำหนักของแต่ละช่วงหรืออันตรภาคลงไปใน
 แน้ชัด วิธีการกำหนดช่วงอันตรภาคเท่า ๆ กันและต่อเนื่อง ๑๑ ช่วง นับเป็นวิธีการ
 สร้างมาตรวัดทางจิตวิทยาขึ้นโดยตรง โดยไม่ต้องอาศัยแนวเทียบทางฟิสิกส์ ดังนั้น
 จึงได้เรียกรูปวิธีการตัดสินดังกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า วิธีการสร้างมาตรทางจิตวิทยา
 (Psychological Scaling Methods) และเพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ริเริ่ม จึงได้
 ชื่อมาตรวัดทัศนคติที่ใช้วิธีการตัดสินว่า "มาตรทัศนคติแบบเซอร์สโตน" หรืออีกนัยหนึ่ง
 คือ "มาตรอันตรภาคปรากฏเท่ากัน" (Equal Appearing Interval Scale)

การสร้างมาตรวัดทัศนคติแบบเซอร์สโตน นับเป็นก้าวแรกของการนำวิธี
 การสร้างทางจิตวิทยาโดยตรงมาใช้ เป็นรากฐานสำคัญในการศึกษาทัศนคติโดยกำหนด
 อันตรภาคที่เท่ากันอย่างเห็นได้ชัด เป็นแนวให้ลงความเห็นโดยอาศัยมโนของผู้ตัดสินหรือ
 กลุ่มบุคคลที่เชื่อถือได้ การสร้างมาตรนี้เริ่มต้นด้วยการรวบรวมข้อความซึ่งแสดงทัศนคติ
 ต่อที่หมายมาจากแหล่งต่าง ๆ หลายแหล่ง เช่น บทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ คำพูด
 ของคนที่มีชื่อเสียง หรือข้อเขียนของนักวิชาการอื่น ๆ การรวบรวมข้อความนี้ จะต้อง
 ได้จำนวนมากพอสมควร เช่น ๑๐๐ ข้อความหรือมากกว่านี้ และข้อความเหล่านี้ก็มักจะ
 มีทั้งที่เป็นทางบวกอย่างมาก เป็นกลาง หรือเป็นลบอย่างมากต่อที่หมาย

(มีระพร อูวรรณโณ : ๘/๑๒) จากนั้นก็จะนำกลุ่มข้อความพิมพ์ลงในบัตร บัตรละ ๑
 ข้อความ นำบัตรที่มีข้อความไปให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ตัดสิน โดยจัดกลุ่มบัตรออกเป็น
 ช่วงเท่า ๆ กัน จำนวน ๑๑ กลุ่ม ซึ่งวิธีนี้ยุ่งยากมาก ต่อมาในระยะหลังซีฮอร์และ
 เฮฟเนอร์ (Seashor and Hevner , ๑๙๓๓) ทำการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการ
 ตัดสินโดยวิธีการลงความเห็นโดยการ เช็ควัดเลขค่าน้ำมือของทอกระหง มีหมายเลข

๑ - ๑๑ พิมพ์ลงไว้ให้ผู้ตัดสินใช้กับวิธีการจัดกลุ่มข้อความ ผลการเปรียบเทียบไคสกาสสัมพันธ์ระหว่างวิธีการใช้ตัวเลขคานชามือของชอกระหงกับวิธีการจัดกลุ่มข้อความ มีความสัมพันธ์กันสูง ($r = 0.65$) (Seashor and Hevner ๑๙๓๓ : ๓๖๖ - ๓๗๒) เพื่อความสะดวกจึงใช้วิธีตัดสินข้อความโดยการเช็คตามค่าตัวเลข ข้อสำคัญในการจัดข้อความหรือการเช็คความเหมาะสมของข้อความนี้ ผู้ตัดสินจะได้นำคำแนะนำให้แบ่งโดยวิธีปรนัย เป็นการตัดสินว่า ข้อความแต่ละข้อความเป็นไปในทางที่ดี กลาง ๆ หรือที่ไม่ดีต่อที่หมายเพียงไร โดยไม่นำทัศนคติของตนเองที่มีต่อที่หมายนั้น ๆ เข้ามามีอิทธิพลต่อการแบ่ง ข้อตกลงนี้ได้เป็นคำถามทดลองว่า เป็นจริงหรือไม่ ในการตัดสินมาตรฐาน ทัศนคติของผู้ตัดสินไม่มีผลต่อคามাত্রต่อมาได้มีผู้ศึกษา อาทิเช่น ฮิงคิล (Hinkley, ๑๙๓๒) บายน์ (Beyle, ๑๙๓๒) เฟอร์กูสัน (Ferguson, ๑๙๓๕) และพินเตอร์และฟลอดาโน (Pinter & Forlano, ๑๙๓๗) ได้ผลสนับสนุนข้อตกลงของเชอร์สโตนว่า ผลการตัดสินเป็นอิสระจากทัศนคติของผู้ตัดสิน ไคความสัมพันธ์ระหว่างคามাত্রจากกลุ่มผู้ตัดสินที่มีทัศนคติระดับต่าง ๆ มีค่าอยู่ระหว่าง ๐.๕๓ ถึง ๐.๕๘ และหลังจากนั้นมา ๒๐ ปี ในปี ค.ศ. ๑๙๕๒ ไฮพแลนด์และเชอร์ริฟ (Hovland & Sherif, ๑๙๕๒) ได้แสดงถึงการตัดสิน พิจารณาแยกอย่างละเอียดระหว่างชอกระหงที่ใกล้ทัศนคติทางเดียวกับผู้ตัดสิน มากกว่าชอกระหงที่มีอยู่ห่างจากทัศนคติ หรืออยู่ในทิศตรงข้ามกับทัศนคติของผู้ตัดสิน ทัศนคติของผู้ตัดสินมีผลต่อการตัดสิน (Hovland and Sherif ๑๙๕๒ : ๘๒๒ - ๘๓๒) และมีการตรวจสอบควยวิธีการที่คล้ายกันก็ไคผลเช่นเดียวกับไฮพแลนด์และเชอร์ริฟ แมวได้มีผู้ทำการศึกษาอีกมากมาย อาทิเช่น อเกอร์แรนเคอร์ คลอสส์ (Agerander Dewes, ๑๙๕๕) ไฮพแลนด์และเชอร์ริฟ (Hovland and Sherif, ๑๙๕๒) โปรโตร (Prothro, ๑๙๕๕, ๑๙๕๗) เชอร์ริฟและไฮพแลนด์ (Sherif & Hovland, ๑๙๕๓) ซาวาลอนีและคูก (Zavaloni & Cook, ๑๙๖๕) พบว่า ทัศนคติของผู้ตัดสินมีอิทธิพลต่อการตัดสินชอกระหงในส่วนที่เห็นด้วยกับตน (Shaw and Wright, ๑๙๖๗ : ๕๖๐)

ดังนั้นเกี่ยวกับข้อสมมติที่ เซอร์สโตนระบุว่า ผู้แบ่งขอความในตอนแรกสุด แบ่งโดยไม่ให้ทัศนคติเข้ามาอิทธิพล ข้อสมมุตินี้อาจเป็นจริงสำหรับบุคคลที่ไม่ทัศนคติคือที่หมายโน้มนำไปทางใดทางหนึ่งมากนัก แต่ถ้าวางมีทัศนคติโน้มนำไปทางหนึ่งทางใดมาก ผู้แบ่งก็จะแบ่งส่วนที่เห็นควยได้ดี และแบ่งส่วนที่เหลือแบบสุ่ม สำหรับช่วงที่ว่ามี ๑๑ ช่วงเท่ากัน อาจจะไม่เป็น ๑๑ ช่วงที่เท่ากันอย่างแท้จริง ลักษณะของคะแนนก็จะไม่อยู่ในรูปมาตรอันตรภาค ผลที่ได้ อาจจะไม่สอดคล้องตามชื่อมาตร คือ " มาตรอันตรภาคปรากฏเท่ากัน " ตามที่กล่าวแล้ว

ในการสร้างมาตรแบบ เซอร์สโตนนั้น ถ้าจำกัดข้อเสียเปรียบประการดังกล่าว ขางตนแล้ว มาตรอันตรภาคปรากฏเท่ากัน ก็เป็นมาตรที่น่าสนใจไม่น้อย เพราะเป็นมาตรที่มีการกำหนดน้ำหนักของความเห็นแต่ละขอไม่เท่ากัน โดยอาศัยความเห็นของบุคคลที่เชื่อถือได้กลุ่มหนึ่งเป็นเกณฑ์กำหนดว่า ขอความใดควรมีน้ำหนักมากน้อยเพียงไร คำนำนหนักของขอความแต่ละขอเปรียบเทียบให้เห็นชัด เจนได้ ซึ่งต่างกับการให้คะแนนตามระดับ คำตอบเหมือนกันทุกขอความนั้น น่าจะไม่เหมาะสม เพราะน้ำหนักของขอความแต่ละขอความไม่เท่ากัน ถ้าจะเปรียบเทียบให้เห็นชัด เจนอาจเปรียบเทียบได้กับการตอบข้อสอบวัดความรู้ที่ให้คะแนน ขอละ ๑ คะแนน ถ้าตอบถูก ซึ่งความจริงแล้วการตอบข้อสอบข้อที่ว่า ๒ + ๒ เท่าไร ได้ถูกต้องนั้นไม่เหมือนกับตอบถูกว่า ๗ + ๕๐ = ๑๕๗ ซึ่งยากกว่าการตอบถูกขอหลังนี้จึงมีน้ำหนักมากกว่าขอแรก ในทำนองเดียวกัน การนำแบบวัดทัศนคติไปใช้ภายหลัง เลือกรขอความตามเกณฑ์ใดแล้ว เพียงแต่ให้ผู้ตอบ ตอบว่า เห็นควยหรือไม่เห็นควย กับขอความขอใดเท่านั้น แล้วนำค่าประจำข้อที่เห็นควย (กขอกก็ตาม) มาเฉลี่ยหรือหาค่ามัธยฐาน ก็จะไ้ระดับทัศนคติของบุคคลนั้น ๆ ค่าที่ได้ใช้แปลผลไปตามค่าที่กำหนดไว้เดิม เช่น ถ้าค่าเฉลี่ย หรือมัธยฐานออกมาสูงกว่า ๖.๐๐ ก็หมายความว่า กลุ่มนั้นมีทัศนคติเชิงบวกต่อเรื่องนั้น ถ้าออกมาต่ำกว่า ๖.๐๐ ก็หมายความว่า บุคคลนั้นมีความเห็นเชิงไม่เห็นควยกับเรื่องนั้น ๆ สำหรับความมากน้อยของทัศนคติที่เป็นบวกหรือเป็นลบก็ให้พิจารณาจากค่าเฉลี่ยหรือค่ามัธยฐานที่ได้ สูงกว่า ๖.๖๐ และใกล้ ๑๑.๐๐ ก็แสดงว่า ทัศนคติเป็นบวกสูงมาก ถ้าน้อยใกล้ ๑.๐๐ ก็แสดงว่า เป็นลบต่ำมาก เป็นต้น จะเห็นว่า มาตรทัศนคติแบบ เซอร์สโตนสามารถให้คะแนนและแปลความหมายระดับทัศนคติของผู้ที่ตอบกรวัด

ได้โดยไม่ต้องหาปกติวิสัยหรือ เปรียบเทียบกับกลุ่มข้างอื่น. มาตรการทัศนคติแบบลิเกอ์ค (Likert) มาตรการจำแนกความหมาย (Semantic differential) และมาตรการทัศนคติความแนวทฤษฎีพีชเป็น แต่การสร้างมาตรแบบ เฮอร์สโตนนี้ผู้ตัดสินข้อความ โดยไม่นำทัศนคติของตนต่อที่หมายนั้นเข้ามามีอิทธิพลต่อการแบ่ง และการแบ่งนั้นแบ่งเป็น ช่วงห่างเท่า ๆ กัน ๑๑ ช่วง ไม่ใช่แบ่งแบบสุ่ม

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ การตัดสินข้อความของผู้ตัดสินว่า การตัดสินนั้น เป็นอิสระจากทัศนคติของผู้ตัดสิน หรือทัศนคติของผู้ตัดสินมีอิทธิพลต่อการตัดสิน ข้อความของมาตรการทัศนคติ โดยศึกษาเปรียบเทียบผลการตัดสินข้อความของมาตราวัด ทัศนคติแบบ เฮอร์สโตนของผู้ตัดสินที่มีทัศนคติแตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยจะช่วยให้ข้อเสนอแนะ ที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับการพิจารณาบุคคลที่เหมาะสม ที่จะใช้ในการตัดสินข้อความของ มาตรการทัศนคติแบบ เฮอร์สโตน ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะ หรือข้อจำกัดของการสร้างเครื่องมือ ทัศนคติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลการตัดสินข้อความของ มาตรการทัศนคติแบบ เฮอร์สโตนของผู้ตัดสินที่มีทัศนคติต่อวิชาชีพครูแตกต่างกัน

สมมุติฐานในการวิจัย

จากผลการศึกษาและการวิจัยของนักจิตวิทยาหลายคน เช่น เฟนเวิร์ด (Franworth , ๑๙๔๓) ฟิชแมนและลอร์จ (Fishman & Lorge , ๑๙๕๓) โยพแลนด์และเชอร์รี่ฟ (Hovland & Sherif , ๑๙๕๒) เชอร์รี่ฟและนีเบอร์กอล (Sherif & Nebergal , ๑๙๖๕) พบว่า อิทธิพลของทัศนคติของผู้ตัดสินมีผลต่อ ความมาตรอย่างมีนัยสำคัญ โยพแลนด์และเชอร์รี่ฟ พบอีกว่า ผู้ตัดสินที่มีทัศนคติสุดโต่ง ทางบวกต่อที่หมายจัดวางตำแหน่งข้อความทางด้านปลายที่มีทัศนคติทางบวกได้มากกว่า ข้อความทางด้านปลายที่มีทัศนคติทางลบ และในทำนองเดียวกันผู้ตัดสินที่มีทัศนคติสุดโต่ง

ทางลบต่อที่หมายก็จักวางตำแหน่งขอกระหนทางคานปลายมาตริที่มีทัศนคติทางลบได้มากกว่า
ขอกระหนทางคานปลายมาตริที่มีทัศนคติทางบวก ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานเพื่อการทดสอบดังนี้

๑. กลุ่มผู้ตัดสินที่มีระดับทัศนคติต่างกัน น่าจะตัดสินขอกระหนแต่ละขอแตกต่างกัน

๒. ผลการตัดสินขอกระหนของมาตริทัศนคติของ กลุ่มผู้ตัดสินที่มีทัศนคติต่อที่หมาย
ในระดับต่าง ๆ น่าจะมีลักษณะการกระจายของขอกระหนที่มีความแตกต่างกัน

๒.๑ ผลการตัดสินขอกระหนในมาตริทัศนคติของ กลุ่มผู้ตัดสินที่มีทัศนคติต่อ
ที่หมายในระดับสูงจะมีลักษณะการกระจายของขอกระหน เบ้ไปในทางลบ

๒.๒ ผลการตัดสินขอกระหนของมาตริทัศนคติของ กลุ่มผู้ตัดสินที่มีทัศนคติ
ต่อที่หมายในระดับต่ำจะมีลักษณะการกระจายของขอกระหน เบ้ไปในทางบวก

ขอบ เขตของกรวิจัย

๑. การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มบุคคลที่เป็นผู้ตัดสิน พิจารณาตัดสิน
ขอกระหนของมาตริทัศนคติโดยผู้ตัดสิน เป็นบุคคลที่มีประสบการณ์ทางการศึกษา และ
บุคคลที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจ เรื่อง
ทัศนคติและวิชาชีพครู เป็นอย่างดี

๒. ตัวแปรที่จะศึกษา

- ตัวแปรอิสระ ระดับทัศนคติของผู้ตัดสิน
- ตัวแปรตาม ผลการตัดสินขอกระหนของมาตริทัศนคติแบบ เรอรัส โคน

๓. การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ใช้มาตริวัดทัศนคติต่อวิชาชีพครู เป็นตัวอย่างในการ
ศึกษาเปรียบเทียบผลการตัดสินขอกระหนของมาตริทัศนคติแบบ เรอรัส โคนของผู้ตัดสินที่มี
ทัศนคติต่อวิชาชีพครูแตกต่างกัน

ขอตกลงป้องกัน

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิได้ตอบมาตรการทัศนคติตรงตามความรู้ลึกที่แท้จริง อย่าง
จริงใจ และตัดสินใจมาตรการทัศนคติตามสภาพความเป็นจริงด้วยความเต็มใจและตั้งใจ

ศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

ผู้ตัดสินใจ	หมายถึง	ผู้พิจารณาทัศนคติหรือประเมินคำถามหรือขอคำถามใน มาตรการที่จะนำไปใช้เป็นคะแนนทิศทางระดับทัศนคติ
การตัดสินใจ	หมายถึง	การกำหนดทิศทางและความเข้มของมาตรวัด หรือ แนวคำถามแต่ละข้อ โดยอาศัยพิจารณาของบรรดา ผู้ตัดสินใจที่ทรงความรู้เฉพาะ และจากเกณฑ์ที่กำหนด โดยกลุ่มผู้ตัดสินใจนั้นนั้นจะเป็นค่าประจำข้อคำถามเพื่อนำไป เป็นค่าถ่วงน้ำหนักคำตอบที่ได้มาจากกลุ่มตัวอย่างที่มุ่งที่ จะศึกษาจริง ๆ อีกข้อหนึ่ง
มาตรการทัศนคติแบบเซอร์สโตน	หมายถึง	มาตรวัดทัศนคติแบบหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม ชุดหนึ่ง แต่ละข้อจะมีค่าน้ำหนักประจำ โดยอยู่ในพิสัยที่ เท่ากัน ตั้งแต่ ๑ ถึง ๑๑ คะแนน ทัศนคติของแต่ละบุคคล เท่ากับผลรวมของค่าเฉลี่ยหรือค่ามัธยฐานของน้ำหนักของ ข้อที่ถูกเลือก
ทัศนคติต่อวิชาชีพครู	หมายถึง	คะแนนที่กลุ่มตัวอย่างได้จากแบบวัดทัศนคติต่อวิชาชีพครูที่ใช้ เป็นเครื่องมือที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างในการ วิจัย ทั้งตามแนวทฤษฎีพีชบีบี และตามแนวลิเกอรัล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ได้ข้อเสนอแนะที่เหมาะสม เกี่ยวกับการพิจารณา
คัดเลือกกลุ่มผู้ตัดสินมาตรฐานทัศนคติแบบ เฮอร์สโตน อันจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า
เกี่ยวกับการสร้างมาตรฐานทัศนคติแบบ เฮอร์สโตนต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย